

- Skarżąca twierdzi, że Komisja i Rada (i) nie wykazały znaczenia naruszenia dla należytego zarządzania finansami w ramach budżetu Unii lub dla ochrony interesów finansowych Unii i nie wykazały rzeczywistego związku między naruszeniem a poważnym ryzykiem wpływu na należyte zarządzanie finansami w ramach budżetu Unii lub na ochronę interesów finansowych Unii; oraz (ii) nie wykazały proporcjonalności środka na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie systemu warunkowości. Skarżąca uważa ponadto, że Komisja i Rada dopuściły się błędów w ocenie, naruszyły rozporządzenie w sprawie systemu warunkowości i naruszyły w tym względzie obowiązek uzasadnienia.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności oraz naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa do prowadzenia działalności na rynku, na którym nie występują zakłócenia (art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 101–108 TFUE).
 4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

W ramach zarzutów pierwszego, drugiego i czwartego skarżąca podnosi również zarzut niezgodności z prawem rozporządzenia w sprawie systemu warunkowości, w przypadku gdyby rozporządzenie to wykluczało wyłączenia indywidualne z zakresu stosowania zaskarżonej decyzji.

- (¹) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2022/2506 z dnia 15 grudnia 2022 r. w sprawie środków ochrony budżetu Unii przed naruszeniami zasad państwa prawnego na Węgrzech (Dz.U. 2022, L 325, s. 94).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (Dz.U. 2020, L 433 I, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Dunaújvárosi Egyetem/Rada i Komisja

(Sprawa T-140/23)

(2023/C 235/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dunaújvárosi Egyetem (Dunaújváros, Węgry) (przedstawiciele: V. Łuszcz i K. Bendzsel-Varga, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 2 ust. 2 decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/2506 z dnia 15 grudnia 2022 r. (¹) w zakresie, w jakim zawarte jest w nim stwierdzenie: „ani podmiotu utrzymywanego przez taki trust interesu publicznego”, oraz w zakresie, w jakim ten przepis decyzji 2022/2506 dotyczy skarżącej;
- stwierdzenie nieważności wspólnego oświadczenia komisarzy Hahna i Gabriela z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie stosowania decyzji wykonawczej Rady z dnia 15 grudnia 2022 r. w odniesieniu do węgierskich trustów interesu publicznego, w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej;
- stwierdzenie nieważności komunikatów Komisji z dnia 20 stycznia, 21 lutego i 3 marca 2023 r., opublikowanych jako „klauzule wyłączające odpowiedzialność” lub „FAQ” na portalach ERASMUS+ i Horizon Europe, o których mowa we wspomnianym wspólnym oświadczeniu, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- obciążenie Rady i Komisji oraz każdego interwenienta sprzeciwiającego się niniejszej skardze kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie systemu warunkowości”) ⁽²⁾, obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności, art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. ⁽³⁾.
 - Skarżąca twierdzi, że Komisja i Rada (i) nie wykazały znaczenia naruszenia dla należytego zarządzania finansami w ramach budżetu Unii lub dla ochrony interesów finansowych Unii i nie wykazały rzeczywistego związku między naruszeniem a poważnym ryzykiem wpływu na należyte zarządzanie finansami w ramach budżetu Unii lub na ochronę interesów finansowych Unii; oraz (ii) nie wykazały proporcjonalności środka na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie systemu warunkowości. Skarżąca uważa ponadto, że Komisja i Rada dopuściły się błędów w ocenie, naruszyły rozporządzenie w sprawie systemu warunkowości i naruszyły w tym względzie obowiązek uzasadnienia.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności oraz naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa do prowadzenia działalności na rynku, na którym nie występują zakłócenia (art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 101–108 TFUE).
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

W ramach zarzutów pierwszego, drugiego i czwartego skarżąca podnosi również zarzut niezgodności z prawem rozporządzenia w sprawie systemu warunkowości, w przypadku gdyby rozporządzenie to wykluczało wyłączenia indywidualne z zakresu stosowania zaskarżonej decyzji.

-
- ⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2022/2506 z dnia 15 grudnia 2022 r. w sprawie środków ochrony budżetu Unii przed naruszeniami zasad państwa prawnego na Węgrzech (Dz.U. 2022, L 325, s. 94).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (Dz.U. 2020, L 433 I, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2023 r. – Domingo Alonso Group/EUIPO – Ald Automotive y Salvador Caetano Auto (my CARFLIX)

(Sprawa T-200/23)

(2023/C 235/58)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Domingo Alonso Group, SL (Las Palmas de Gran Canaria, Hiszpania) (przedstawiciele: J. García Domínguez, abogado)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ald Automotive, SA (Majadahonda, Hiszpania), Salvador Caetano Auto (SGPS), SA (Vila Nova de Gaia, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciele spornego znaku towarowego: Strona skarżąca przed Sądem Domingo Alonso Group, SL oraz druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą Salvador Caetano Auto (SGPS), SA

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „my CARFLIX” – unijny znak towarowy nr 18 124 505